

*Deprese je nemoc.
Nemoc, která s vámi prostě je, a buď ji akceptujete,
nebo se jí poddáte.*

MILLIONI hvězd

STEFANIE GERYK

Stefanie Geryk

MILION HVĚZD

Pro Tebe

Should've stayed, were there signs, I ignored?

Can I help you, not to hurt, anymore?

We saw brilliance, when the world, was asleep

There are things that we can have, but can't keep

If they say

Who cares if one more light goes out?

In a sky of a million stars

It flickers, flickers

Who cares when someone's time runs out?

If a moment is all we are

We're quicker, quicker

Who cares if one more light goes out?

Well, I do

The reminders pull the floor from your feet

In the kitchen, one more chair than you need oh

And you're angry, and you should be, it's not fair

Just 'cause you can't see it, doesn't mean it, isn't there

*If they say
Who cares if one more light goes out?
In a sky of a million stars
17 flickers, flickers
Who cares...*

(Linkin Park, One More Light, 2017)

Obsah

Splněný sen.....	7
Lincoln.....	8
1.....	10
2.....	57
3.....	148
Bod zlomu.....	197
Lincoln.....	198
1.....	200
2.....	248
3.....	275
Chaos	298
Lincoln.....	299
1.....	302
2.....	322
Smíření	328
Mason	329
1.....	331
2.....	340
3.....	348
4.....	356

Část první

Splněný sen

Lincoln

Seber se, Lincu. Tohle zvládneš. Uvidíš nádherný místa, poznáš nový lidi. Tentokrát nebudeš pít. Nepoddáš se tomu. Tentokrát ne. Už bys měl skončit. Je to tolik let... Jessica ti to taky nejednou říkala.

Ne, nemůžu, co by mi pak zbylo? Zpěv, kapela, to je můj život.

A co rodina?

Jessica... Keith... Chloe... Moje malá Chloe.

Bože, je toho tolik. Nezvládám to. Nemůžu hrát tolik rolí najednou. Je toho moc.

Ještě jedna šňůra, chlape, tohle jim nemůžeš udělat, nemůžeš jen tak odejít, co by si ostatní mysleli. Vykašlal by ses na ně, jako nějaký sobec. To ty přece nejsi, nebo ano?

Ne, ne, ne...

Chtěl bych být jako Craig... Jako Zion... Zvládat to jako oni...

Jenže jsi Lincoln, nemůžeš si vybírat, bohužel.

PŘESTAŇ!

Zas je tak dlouho neuvidím. Veškerá komunikace jen po Skypu... Skoro je neznám. Oni mě neznají. Kdybych odešel, nepoznali by to. *Idiote!* Přestaň takhle uvažovat.

Potřebuju se napít...

Potřebuju se nadechnout...

Potřebuju...

„Lincu! Jsi tam! Pohni! Jdem na plac, všichni už jsme nachystaní!“

„Už jdu...“

Musím jít. Musím to zvládnout. Ještě naposledy, pak s tím skončím.

Oni to pochopí.

Ale co mi pak zbyde?

Mám strach...

1.

Vše ze mě opadlo. Veškerý stres, obavy, strach. Bylo po všem. Všechny ty roky studií byly konečně za mnou. Byla jsem volná a mohla jsem dýchat. Teď už jsem si mohla dělat vše, co jsem chtěla. Pořádně mi to ještě nedocházelo, ale ten pocit volnosti mi připomínal, že je to skutečné. Že se nepletu, je to vážně tak. Je po všem. Obvolala jsem všechny, sotva jsem vylezla z učebny. Naši byli nadšení, radovali se a plánovali, jak to oslavíme, až dojedu. Věděli, že dnes už mám jiné plány, ale zítřek jsem musela slíbit jen výhradně jim. A jak jsem tušila, nechtěli jen oslavovat, ale chtěli vědět, co se svým životem udělám teď. Ale já přesně věděla, co udělám. Dám si měsíc, možná dva volna a pak se vrátím do klubu, kde jsem pracovala při studiu. Alespoň prozatím.

Šest let dřiny, potu, slz a stresu. Milovala jsem vysokou školu, to ano, ale vážně jsem si to protrpěla. Tlak ze strany rodičů byl občas nesnesitelný a jediný, kdo mě udržoval nad vodou byla Amelia, moje nejlepší kamarádka. Už teď jsem ale věděla, že mi to za to stálo a že na ty roky budu vzpomínat jen s radostí.

Potřebovala jsem kafe. Nebo spíš panáka, ale toho jsem měla v plánu až později, až budeme všichni spolu. Byla jsem se státníci na řadě poslední a taky proto jsem byla nejvíc vynervovaná. Amelia mě stále podporovala, opakovala, že to zvládnou, že se nemám stresovat. Držela jsem se jejích slov a týden strávila bez

Facebooku, Instagramu a Twitteru. Bylo to utrpení, ale pomohlo mi to přežít státnicový týden.

Když říkám *poslední*, myslím tím poslední z naší party. Spojila nás dohromady hudba a díky ní jsem měla konečně kamarády, na které jsem se mohla kdykoliv obrátit. Byla to neskutečná změna po těch strašných letech na základní a střední škole.

Partu jsme tvořili já, Amelia, Katarina, Mei, Dominik a Adam. Pokud to šlo, byli jsme stále spolu. Na cvičení i přednášky. Skoro nic nás nemohlo rozdělit. Jeli jsme spolu i na Erasmus. Byli pro mě celý svět a já si díky nim uvědomila, že nejsem sama, že ne všichni se chovají jako hulváti a že nemusím být dokonalá, aby mě měl někdo rád.

Narazili jsme na sebe úplnou náhodou v prváku na koncertě Million Stars v Praze. Znali jsme se jen od vidění a já jsem v té době kamarádila jen s Amelií, která mě na koncert doprovázela. Střetli jsme se ve frontě na kontrolu lístků. Řekli jsme si ahoj a pak, než jsem se nadála, už jsme všichni společně popíjeli pivo a smáli se.

Million Stars mi zachránili život v mnoha ohledech. Doslova. Základní a střední škola pro mě do teď byla děsivou vzpomínkou. Nikdy jsem nebyla ta dokonale hubená, dokonale blondatá nebo dokonale vysoká, a právě proto jsem jednoduše nezapadala do konvenčního světa mladých pubertáků. Navíc jsem byla emočně nestabilní a s postupem času od sebe všechny odehnala. Šikana se mi

nevyhnula, a tak jsem na sebe přestala upozorňovat a snažila se jen projít. Jen se dostat z toho koloběhu.

Doufala jsem, že vysoká všechno změní, že lidé budou jiní a měla jsem pravdu. Změna prostředí a vrstevníci se stejnými zájmy, jako jsem měla já, to bylo to prostředí, ve které jsem doufala. Nikdo se nechoval zle, nebyla jsem vyčnívající článek. Ano, byla jsem divná, ale správně divná. A až s Amelií jsem si to uvědomila.

Posadila se ke mně hned na první cvičení, představila se a začala mluvit. Mluvila a mluvila a optimismus z ní přímo sálal. Nevadilo jí, že odpovídám jen stroze, protože jsem nevěděla, co mám čekat, prostě mě doprovázela všude. Nalepila se na mě jako moucha na mucholapku a od té doby jsem se jí nezbavila. A jsem za to vděčná. Když jsem se jí nejednou ptala, proč si vybrala zrovna mě, odpovídala pokaždé stejně: *„Prostě mi tě osud přihrál do cesty a já ti měla rozzářit život.“* Usmívala se u toho tak, jak to uměla jen ona. Občas jsem jí ten pozitivismus a optimismus záviděla. Byl nekončící a dokonalý – občas otravný, to přiznávám, ale bez něj bych to nedotáhla tak daleko.

Million Stars mě oslovili ve dvanácti letech. Brouzdala jsem na internetu, sluchátka v uších a YouTube mi najednou představilo vycházející hvězdu. Zpětně přiznávám, že jejich první singl nebyl nejlepší, ale vystihoval veškeré mé pocity tehdejší doby. Klukům bylo tehdy okolo dvaceti, takže věděli, o čem zpívají. Přesně vystihli ty trable ze střední a odpor ke všemu okolo. Našla jsem se v nich a

vytvořila si na jejich hudbě závislost, která mě neopouštěla ani po třinácti letech.

Pokaždé, když jsem se cítila na dně, že už dál nemůžu a chtěla to skončit, mi jejich písně připomínaly, že takhle to nebude napořád, že mám vytrvat, bojovat a nenechat se odradit. V jejich textech byla síla, odvaha, povzbuzení. Vše, co jsem potřebovala.

Začínali jako punk-rocková kapela, ale postupně se měnili. Každé album bylo jiné a všechny mi přirostly svým způsobem k srdci. Stejně jako oni samotní.

Samozřejmě, že jsem se ve dvanácti platonicky zamilovala a ta obsese se mě držela ještě teď. Nikdy jsem se za ni nestyděla, přinášela mi úsměv na tvář a denní snění. Nebyla to nezdravá posedlost, jen sny, které jsem věděla, že se nikdy nesplní. Jenže to přece neznamenalo, že je nemůžu snít.

Když se tehdy objevili, byla z nich unešená každá druhá holka, ale ne všechny doopravdy poslouchaly jejich hudbu. Bylo na ně prostě jen hezké koukat. *Mason King*, kytarista a doprovodný zpěvák, co už byl tehdy potetovaný a jehož tvář vás k sobě přitáhla téměř okamžitě. Tvrdší rysy i v přesto oválném obličejí, vlídné oči a krásný úsměv z něj dělaly toho nejžádanějšího kluka z kapely. *Lincoln Henderson*, zpěvák s dokonalými hloubkami i výškami, jemuž jeho hranatý obličej dodával přesně to nebezpečné vzezření, jaké jejich kapela potřebovala. *Kane Lee*, kytarista a klávesista, který byl i doprovodným zpěvákem v pozadí a jehož černé oči jako noc

uhranuly skoro každou mladou dívku toužící po troše té rebelii. Byl už od pohledu ten typický problémový kluk, ve kterém najdou zalíbení především ty slabé dívky – jako jsem byla například i já. *Craig Barnes*, baskytarista, který dokázal svými vtipky vnést světlo na každé jejich vystoupení a *Zion Lewis*, bubeník, Afroameričan, který byl tak obrovský, až z něj šel strach.

Jich pět dohromady tvořilo Million Stars. Dřív to byli pohlední kluci a holky po nich šlely. Dneska z nich byli ještě pohlednější muži a drželi si stejnou základnu fanynek, které prostě jen zestárlý s nimi. Pár nových samozřejmě taky přibylo, a to díky tomu, že nezaháleli, ale každé dva roky ukojili naši lačnost po nové hudbě. Přesně tak to udělali i letos. S novým albem přišlo světové turné, letní festivaly a malé speciální koncerty – jako třeba ten, který se měl odehrát dnes večer v klubu, kde jsem pracovala.

Jak to můj šéf, Paul Luna – Američan každým coulem, u kterého jsem se divila, že tu vydržel tak dlouho, když by se v Americe musel mít mnohem líp – zařídil, to jsem netušila, ale prostě měli dojet. Měli dojet do mého bydliště, do mého klubu a já s Amelií jsme dostaly volňásky. Paul věděl, že po státnicích pracovat nepřejdeme, ale chtěl nás odměnit za naše služby a oddanost, kterou jsme mu prokazovaly, a navíc moc dobře věděl, že kdyby nám ty volňásky nedal, asi bychom mu utrhly hlavu.

Tenhle minikoncert měl být jen předskokan toho, co se mělo toto léto odehrát – Million Stars byli VIP hosty jednoho rockového

festivalu u nás, což znamenalo jejich třídní vystoupení. A pak, aby toho nebylo málo, koncertovali ještě ve Vídni. Všechny tyto akce jsme s kamarády měli podchycené a nemohly nás minout. Vidět Million Stars třikrát v jednom roce, to byl víc než jen splněný sen.

A tak jako tehdy, když jsem byla mladší, jsem i dnes měla sluchátka v uších a poslouchala jejich nejnovější album, když jsem vcházela do Starbucksu, abych si objednala své oblíbené karamelové latté. Lincolnův hlas mě hladil po duši a já jsem toužila zpívat s ním, ale nechtěla jsem vypadat jako cvok.

Radost, jakou jsem měla z úspěšně zdolaných zkoušek, vystřídalो těšení na večer. S Amelií jsme se domluvily, že přespím u ní, protože měla být blíž, než kde jsem bydlela s rodiči já. Už jsem u ní měla tašku s věcmi a převlečením na koncert, jen jsem si přála, aby ten den utíkal mnohem rychleji.

Už jsem byla skoro na řadě, a tak jsem si vytáhla jedno sluchátko z ucha, ale stále si přitom pokyvovala hlavou do rytmu a jen letmo se rozhlédla po kavárně. Bylo to něco, co si ani neuvědomíte, že děláte. Chcete se prostě podívat, kolik lidí stojí za vámi a kolik lidí sedí okolo. Trvalo to jen vteřinku, než jsem se pohledem vrátila zpět k baru. Až ve chvíli, kdy na mě došla řada, jsem si uvědomila, co jsem viděla – nebo spíš *koho*.

„Co si dáte?“ ptala se mě mladinká blondýnka přede mnou, ale já stále zpracovávala tu nemožnost.

Znovu jsem se ohlédla za sebe.

Ne, nebyly to halucinace.

Nezdálo se mi to a nejsem šílená.

„Haló? Dáte si něco?“ promluvila na mě netrpělivě znovu.

„Ehm, jo, promiňte, karamelové latté,“ vykoktala jsem ze sebe.

„Jméno?“

Ta holka přede mnou byla evidentně otrávená, že musí obsluhovat někoho, kdo byl tak mimo jako já, ale já se tím nenechala odradit.

„Chloe,“ odpověděla jsem napůl pusy a znovu se ohlédla.

Nikdo si toho nevšiml. Nikdo to nevnímal. Jak by taky mohl. Jak často se stává, že se slavní lidé jen tak objeví v kavárně na největším náměstí v druhém největším městě republiky, hmm? Řekněme si narovinu, že já o takové situaci nevěděla.

Nepokrytě jsem na ně zírala, když si mě všiml Craig.

Byl to opravdu on. *Byli to oni*, poznala bych je všude.

Úsměv se mu rozšířil a kývl mi na pozdrav. Rozpačitě jsem se usmála a otočila se zpátky k blondáté slečně, která mi kafe právě účtovala. Podala jsem jí svoji Starbucksovou kartičku a zaplatila.

Mezitím jsem vytáhla z kapsy telefon a psala Amelii: Million Stars ve Starbucksu!

Odpověď přišla téměř okamžitě: CO?!

Kluci jsou ve Starbucksu pár lidí za mnou! Kde jste?

Děláš si prdel?!

Ne !

Jsme daleko! Sakra!

„Chloe?“ Zaslechla jsem své jméno, když mi barman o kus dál podával mé kafe.

To mě vytrhlo ze zamyšlení a já se pro něj natáhla.

„Díky,“ pousmála jsem se a cítila, že mám rudé tváře.

Naposledy jsem se ohlédla ke klukům. Tentokrát na mě koukali všichni a usmívali se, znervózňovalo mě to, taky jsem se usmála. Ve sluchátku jsem slyšela Lincolnův a Masonův hlas a celé mi to přišlo bizarní.

Zamávala jsem jim a vyrazila z kavárny ven. Tohle bylo moc. Věděla jsem, že spousta holek by šla za nimi a začala se bavit, ale já na to byla až příliš stydlivá.

Jakmile jsem byla před kavárnou a chtěla si dát do ucha i druhé sluchátko, někdo mi poklepal jemně na rameno. Zalapala jsem po dechu, protože jsem se polekala. Nečekala jsem, že by za mnou někdo šel. Otočila jsem se a zůstala zírat na osobu stojící přede mnou.

„Ahoj,“ promluvil Mason tím nejhezčím hlubším hlasem, jaký jsem kdy slyšela.

Asi jsem na něj civěla příliš dlouho, protože mu vyjel jeden koutek rtů nahoru a pak se zazubil: „Nechala sis tam kartičku.“ Podával mi malou plastovou kartu do Starbucksu.

„Ehm... Děkuju.“ Brala jsem si ji od něj a v duchu si nadávala. Musela jsem vypadat naprosto retardovaně.

„Co posloucháš?“ zeptal se a kývl hlavou ke sluchátku, které jsem měla stále v ruce a úsměv na rtech ho neopouštěl.

Nevěděla jsem, jestli má takovou radost, že uvedl někoho do rozpaků, nebo mu celá tahle situace přišla komická. Mně teda nepřišla komická ani náhodou. Na tohle jsem nebyla připravená. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se něco takového stane.

„Asi to bude znít blbě, ale vás,“ pokusila jsem se pousmát, jenže jsem byla tak zkoprnělá, že z toho musel vyjít akorát nervózní škleb.

Chloe, proboha, chovej se normálně!

„Vážně?“ vyjelo mu obočí nahoru. „Můžu?“ Ukázal na sluchátko a než jsem něco stačila říct, už mi ho bral z ruky. „No vážně,“ zahleděl se mi do očí.

Myslela jsem, že se mi podlomí kolena jen v případě, že mi přehnanou pozornost bude věnovat Kane. Nikdy by mě nenapadlo, že se mi to stane i u Masona. Nikdy jsem z něj nebyla unešená. Mnoho holek po něm slintalo, ale já byla na ty nebezpečné typy. Proto, když se jeho oči střetly s mými a mně srdce vynechalo minimálně jeden úder, jsem byla vykolejená o to víc. Oči měl víc modré, než jsem je znala z plakátů. Byly pronikavé a jako led mnou projely až do morku kostí. Ale nebylo to nepříjemné. Vlastně to bylo až příliš příjemné. Pohádkové.

Tak jako jsem byla překvapená já ze všech těch pocitů, co se ve mně najednou nahromadily, tak jsem viděla, že i jemu se v očích promítlo hned několik emocí a pak mu zamrzl úsměv na tváři.

„Masone! Co chceš sakra za kafe?!“ Zaslechla jsem za námi Kaneův hlas.

„Už jdu,“ odpověděl mu Mason, ale nespouštěl ze mě oči.

„Fajn,“ zabručel Kane našťavaně a já oční kontakt přerušila, abych nakoukla ke dveřím.

Kane nás pozoroval, ale v očích neměl ani špetku pobavení, tak jako jsem ji viděla ještě před pár minutami.

„Ehm... Já... Asi bych už měla...“

Nevěděla jsem, co říct. Kaneův pohled mě znervózněl a znejistěl, takže jsem se podívala zpět na Masona, který stál pořád přede mnou.

Ten okamžik, který se mezi námi objevil, ten pohled a ty emoce, to všechno bylo pryč. Nevím, co to bylo, ani kde se to vzalo, ale jakmile jsem přerušila oční kontakt, zmizelo to.

Nedořekla jsem, co jsem měla v plánu, protože mi Mason skočil do řeči.

„Večer tady máme takový malý vystoupení,“ nadhodil, aby mě ještě na chvíli zdržel.

„Já vím,“ přikývla jsem a dala si rozpačité vlasy za ucho.

„Přijdeš?“

„Budu tam s kamarády,“ přikývla jsem.

„Tak se tedy uvidíme večer, *Chloe*.“ Naposledy mu vyjel koutek jeho krásných plnějších rtů nahoru, než mi do dlaně vtiskl sluchátko a odběhl zpět do kavárny.

Nestačila jsem mu ani odpovědět.

Srdce se mi rozběhlo tak rychle, jako by snad mělo dostat infarkt. Před tím, než se dveře zavřely, jsem ale ještě zahlédla Kaneův pohled. Nebyl vřelý, spíš mě z něj zamrazilo a já se raději otočila a odcházela pryč.

Když už jsem byla v *Baru, který neexistuje*, psala mi Amelia, kde jsem. Odpověděla jsem jí a o pár minut už jsem slyšela, jak na mě volá i s ostatními kamarády od vchodu.

„Bože Chloe!!!“ Objala mě, sotva ke mně došla. „Co to sakra bylo? Šli jsme přes město a koukali do Starbucksu, nikdo tam nebyl!“

„Já nevím,“ pokrčila jsem rameny a nervózně se zasmála. „Prostě tam byli... Byla jsem z toho úplně mimo a...“

„Je to jak sen!“ výskla Mei a zubila se od ucha k uchu. „Páni, Chloe, tak moc ti závidím! Vyfotila ses? Máš podpisy?“

„Chloe? Blázníš? Vsadím se, že se tam skoro sesypala,“ rozesmála Katarina.

Občas jsem její upřímnost nesnášela, ale měla pravdu, tak jako vždy.

„Katarina má pravdu. Zapomněla jsem si tam dokonce kartičku, jak jsem z toho byla mimo. Donesl mi ji Mason...“

„COŽE?!“ Vykulili na mě všichni oči.

„Páni, Chloe, to skoro vypadá, že máš fakt svůj šťastný den, ne?“ zachechtal se Dominik.

„Asi,“ zasmála jsem se a nervozita ze mě pomalu opadávala.

„A jaký byl?“ zeptala se natěšeně Amelia.

„Myslím, že by byla radši, kdyby to byl spíš Kane, kdo by se za ní vydal. Mason nemohl být takový terno, co?“ ušklíbl se Adam, zatímco se svalil do jednoho z gaučů okolo.

„Vlastně... Vlastně to bylo divný... Známa je už dlouho, viděla jsem je tolikrát, ale jak byl Mason tak blízko a... Prostě...“ Nenacházela jsem ta správná slova.

„Ale, ale!“ uculila se Mei, protože mě prokoukla.

„Tady se někomu podlomila kolena!“ Přidala se rýpavě Katarina.

„Jo.“ Založila jsem si ruce na hrudi. „Je pěkněj...“

„Dyť už jsou to vysloužilci, jak z nich můžete tak slintat?“ Rozvalil se Adam na sedačce ještě víc.

Tušila jsem už nějakou dobu, že pro mě má nejspíš slabost. Po každé, když jsme s holkama začaly mluvit o někom, kdo se nám líbil, choval se takhle kousavě a pak se mě snažil ukořistit pro sebe. Nikdy jsem nechápala, co viděl zrovna na mně. Mohl si vybrat Katarinu nebo Amelii. Jenže jsem to pokaždé byla já.

Ne, že by byl Adam ošklivý, to ne, vlastně byl se svými jemnými rysy, blond vlasy a hladce oholenou tváří jeden z těch hezounků ze školy. Líbil se spoustě holek, ale můj typ prostě nebyl.

Katarina se rozesmála: „Počkej, až ti bude dvaatřicet, tak ti to taky řeknu a uvidíme, jak se na to budeš tvářit!“

„Au!“ Chytil se teatrálně za srdce a zašklebil se na ni.

„Takže Mason, hmm?“ Posadila se Amelia a já vedle ní.

„Celý to bylo šílený.“ Projela jsem si prsty mezi vlasy. „Ani jsem nevěděla, jak se jmenuju já, natož...“

„Já bych asi dopadla stejně,“ přiznala Mei. „Neumím si to ani představit!“

„Tak to já...“

„Ano, Katarino, všichni tu víme, co bys udělala ty,“ mávla rukou Amelia, aby ji umlčela.

„Ptal se, jestli večer budu na koncertě, tak jsem řekla, že tam budu s přáteli...“ nadhodila jsem, abych jim zabránila v hádce, ke které by se dřív nebo později schylovalo.

„Neee! Vážně?! Takže nás fakt čeká seznamovací večer?!“ vypískla Mei, která zvládala emoce asi tolik co já.

„O tom pochybuju, Mei,“ zakroutila jsem hlavou.

„No tak! Nebuď tak pesimistická! Třeba tě pozná a...“ zasnila se s úsměvem Amelie, ale já ji musela okamžitě zastavit.

„A co, Amelie?“ skočila jsem jí do řeči a protočila u toho panenky. Ne, nechtěla jsem falešné naděje. Chtěla jsem si to hezké setkání uchovat v paměti, přestože ho nikdo neviděl. Chtěla jsem si pamatovat ten pocit co mnou projel, když jsem je ve Starbucksu uviděla.

A chtěla jsem si pamatovat, jaké to bylo, když mě Mason propaloval pohledem, když si ode mě bral sluchátko.

Co jsem ovšem chtěla z celé té vzpomínky vymazat, byl Kane. Ne, že by mě jeho mrzelo to, jak se mračil, když tam se mnou Mason stál. To ani ne. Spíš jsem z něj měla zvláštní nepříjemný pocit. Bylo to něco v tom pohledu, který nám s Masonem věnoval. To, jak se pak díval na mě, než se za nimi zaklaply dveře od Starbucksu.

Možná jsem si ho fantazírovala tak dlouho, že se mé vnímání jeho samotného dočista změnilo. Věděla jsem, že kapele přidává jen na skandálech, že spí s fanynkami, pije jak duha, ale pokaždé jsem v něm dokázala vidět víc.

„Fajn, už mlčím,“ zamračila se na mě, „Ale to mi nezkaží těšení na večer,“ vyplázla na mě jazyk a pak jsme se všichni rozesmáli.

Nakonec jsme si každý konečně objednali drink a z baru odcházeli až po šesté s tím, že se za chvíli znovu uvidíme.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit, Chloe. Je to něco neskutečného a úžasného,“ zavěsila se do mě Amelia, když jsme mířily k ní na byt.

„Já vím,“ zašeptala jsem. Na hrudi jsem měla závaží a přicházela na mě nervozita. Nechtěla jsem být zklamaná, kdybychom se s Masonem neviděli. Chtěla jsem si užít hudbu, nic víc. Ale po tom všem jsem měla jistá očekávání a nebylo dobré, že je ve mně Amelia ještě rozdmýchávala.

„Dnešek bude výjimečný.“ Stiskla mi paži a vytahovala klíče od vchodových dveří.

Amelia bydlela už několik let sama. Měla malinkatý byt v centru a sotva se tam vešla, proto jsem u ní přespávala jen pokud to bylo opravdu nevyhnutelné. Tak jako dnes.

Na bytě jsme se převlékly, přemalovaly a učesaly.

Já si své dlouhé vlasy nechala rozpuštěné, věděla jsem, že tak mi to sluší nejvíc. Navíc jsem tak mohla skrýt i trošku silnější paže, které pokaždé jako by vynikly, když jsem na sobě měla jen šaty na špagetová ramínka, tak jako teď.

Amelia si oblékla riflové kraťásky a košili bez rukávů, která se zavazovala v pase na uzel. Slušelo jí cokoliv, co si na sebe oblékla. Bylo jedno, jestli to jsou volné šaty, nebo overal, nebo o dvě velikosti větší rifle. Pořád byla krásná. Navíc se svými krátce střiženými hnědými vlasy a zajímavými a ostřejšími rysy v obličeji pokaždé přitáhla pozornost opačného pohlaví. Byla prostě zajímavá. Já si na druhou stranu pokaždé připadala obyčejná, někdy podprůměrná, podle toho, jak moc jsem na tom byla psychicky ten den špatně. Často jsem jí říkala, že jsem jak její tlustá kámoška, ale ona mi vždy dokázala zvednout sebevědomí, že jsem pak během společného večera na své mindráky a komplexy zapomněla a bavila se naplno. Nebyla jsem tlustá... Ale i těch pár kil navíc dělalo s mojí hlavou a pocity divy.

I teď jsem jí několikrát říkala, že si nechci brát šaty, ale ona mě ujistila, že mi to v nich opravdu sluší a ty rozpuštěné vlasy tomu

všemu jen dodávají kouzlo. Věřila jsem jí. I když jsem to kouzlo v zrcadle rozhodně neviděla.

Měla se mnou trpělivost. Ani jednou, za tu dobu, co jsme se znaly, se mnou neztratila nervy. Občas to dokonce vypadalo, že jí dělá radost, jak se pak pokaždé rozveselím a pookřeju. Byla jsem jí vděčná a děkovala každý den za to, že se v mém životě objevila.

Minikoncert měl začínat v devět. S Amélií jsme byly na místě před osmou. Díky naší výhodě, že jsme s Amelií pracovaly v klubu jako barmanky, jsme měly zarezervovaná ta nejlepší místa nejblíže k pódiu. Ať už byl Paul jakýkoliv, tímhle mě opravdu potěšil a mile překvapil. Naše místa byla označená jako VIP a nevadilo mu, když jsme mu řekly, že si přivedeme ještě pár kámošů. Jediné, co ho zajímalo, bylo, jestli si naši kámoši koupili lístky.

Klub byl uspořádaný úplně jinak, než jsem byla zvyklá. Prostor, který se většinou zdál malý, jako by se nafoukl. Lidi si doslova seděli na klíně, jen aby nemuseli stát. Byla jsem za naše místa s dobrým výhledem a prostorem okolo opravdu ráda.

„Dáš si něco?“ zahulákala na mě Amelia, protože hudba, která měla vyplnit čekání, hrála až příliš nahlas.

„Gin s tonikem a pivo,“ odpověděla jsem jí stejně nahlas a naznačila jsem jí, že si půjdu sednout. Jen na mě kývla a zamířila na bar. Výhodou být v klubu, kde každého zaměstnance znáte, bylo, že si pití stačilo jen objednat bokem a oni vám ho pak donesli. Nemuseli

jste čekat ve frontě. Nemuseli jste se prodírat mezi ostatními a šfouchat se loktem, abyste se baru alespoň dotkli.

Konečně jsem se protlačila až dopředu a našla náš box, u kterého už seděly dvě cizí slečny. Evidentně pro ně nápis VIP ležící na stole nebyl dost velký.

„Ehm,“ odkašlala jsem si a mile se usmála.

„Hmm?“ podívala se na mě s nezájmem jedna z těch holek.

Obě byly zmalované a snažily se vypadat co nejvíc emo a punk, jak to jen šlo. Propíchnuté obočí, propíchnuté uši – měly skoro vše, na co si vzpomenete.

„Mám tu rezervaci, sorry,“ řekla jsem tak nahlas, aby mě i přes ten randál okolo slyšely.

„A kde to máš napsaný?“ zašklebila se na mě ta stejná.

„Jo, to by mohl říct každej.“

Ta druhá udělala bublinu ze žvýkačky, praskla ji a spalovala mě pohledem.

„Tady,“ usmála jsem se ještě víc a vytasila svůj speciální lístek.

Bylo pro mě potěšení, když oběma zamrzl úsměv na rtech a s brbláním se vysoukaly ze sedačky a zamířily pryč.

I když jsem na venek mohla vypadat vyrovnaně, nesnášela jsem tyhle konflikty. Mé mladší já by je prostě nechalo sedět a sedlo si vedle nich. Nic by jim neřeklo a počkalo by, až to za mě vyřeší někdo jiný.

S povzdechem jsem se posadila a těšila se na svůj drink. Amelia mě ale dohnala rychleji, než jsem si myslela.

„Peťa říkala, že nám to donese,“ řekla a posadila se vedle mě a úsměv jí zářil na obličeji jako slunce na obloze. „Strašně se těším!“

„Ani mi nemluv,“ taky jsem se usmála.

„Myslíš, že jsou vzadu?“ Rozhlédla se kolem sebe. „Ten stolek je ještě náš?“ Kývla hlavou ke stolu kousek od našeho, na němž byly položené skleničky s rozpitým pivem.

„To asi ne,“ zakroutila jsem hlavou. Naše místo bylo dost velké, abychom se sem všichni vešli a ten stůl už vypadal obsazeně.

„Čau, lidi!“ Zaslechla jsem Katarinin hlas a pak se objevili i ostatní.

„Ahoj!“ usmála jsem se a vstala, abych se s nimi objala.

„Je tady děsně narváno! Už máte pití?“ ptala se mě Mei.

„Už jsme si objednali,“ přikývla jsem. „Peťa má dneska službu, tak běžte za ní, donese vám to sem.“

Kluci vyrazili hned, ale Katarina se kolem sebe ještě dlouho rozhlížela, než s úsměvem pronesla: „Tohle místo je prostě nejlepší! A dokonce hned vedle stolu, kde mají kluci občerstvení!“ vyjekla, když se jí pohled zastavil u prázdného stolu hned vedle nás.

Ne, to mě nenapadlo. Asi mělo, ale nikdy jsem na takové akci nebyla a nevěděla jsem, že by hudebníci měli někde své místo s občerstvením.

„Jdu si pro to pivo,“ zašvitořila ještě a zmizela v davu.

Amelia na mě jen zmateně pozvedla obočí a já pokrčila rameny.

„Ještě si odskočím,“ kývla k záchodům a zmizela mezi lidmi i ona. Najednou jsem tam zase zůstala sama. Posadila jsem se na své místo a litovala, že nemám alespoň to pivo, nebo drink, kterým bych zabavila své nervózní ruce.

„Skočím si ještě pro pivo a můžem jít na to!“ Ozvalo se kousek ode mě.

Hlas mi byl až příliš povědomý na to, abych ho nevnímala. Proto jsem se otočila k pódiu. Craig stál asi dva kroky ode mě, a stejně jako to udělali moji kamarádi, i on následně zmizel v tom moři lidí. Jakmile byl pryč, podívala jsem se zpět k pódiu. Kane právě scházel ze schodů, když se jeho pohled téměř okamžitě střetl s mým.

Vždy jsem po tom toužila. Představovala jsem si, jak mě jeho oči budou spalovat, jak mě celou pohltí a já se od nich nebudu chtít odtrhnout. Realita byla jiná. Bylo v nich něco, co mě naopak donutilo podívat se okamžitě jinam.

Dívala jsem se na své spojené ruce v klíně, když mě ovanula svěží mužská vůně a sedačka se vedle mě prohnula.

„Ty jsi Chloe, že? Ta holka ze Starbucksu,“ oslovil mě svým hlubokým mužným hlasem plným jistoty a odhodlání.

Seděl tak blízko, že jsme se rameny skoro dotýkali, a ještě předtím, než jsem se na něj otočila, jsem věděla, že mě pozoruje.

Vše se ve mně stáhlo. Přesně tohle jsem celý život chtěla. Od té chvíle, kdy jsem je poprvé uviděla na YouTube. Problém byl ten, že jsem to teď ale *necítila* tak, jak jsem si to představovala. Kaneův

pohled byl lovecký, sebejistý, nebezpečný. A ani trochu se nepodobal tomu, co jsem si vysnila.

Dala jsem si pramen vlasů za ucho, podívala se na něj a přikývla: „Jo, to jsem já.“

Jeho oči byly černé jako noc a lemovaly je dlouhé stejně tmavé řasy a jemné vrásky, jež jeho tváři dodávaly patřičný věk. Nebýt těch vrásek, řekli byste, že je mu méně, než mu doopravdy bylo. Jeho tvář měla jemné rysy, skoro až španělské a možná proto z něj sálal ten sexappeal, který na opačné pohlaví tolik působil.

Měla jsem pocit, jako by se mě svým pohledem dotýkal. Jeho oči se z mých pomalu přesunuly na rty, krk a hrud', než se vrátily zpět. Byla jsem z něj nervózní.

„Mason říkal, že tu budeš,“ vyjel mu koutek rtů nahoru. Byly dokonale tvarované – ostře řezaný horní ret vypadal přece jen jemně a vábil vás, abyste se k němu natáhli a políbili ho.

Za jiných okolností bych už teď skoro omdlévala, jenže místo toho jsem byla ve střehu a nevěděla, co od něj mám očekávat. Když mě viděl ve Starbucksu, měla jsem pocit, že se mě chce co nejdříve zbavit, že nechce, aby se se mnou Mason zahazoval. Jenže teď jeho oči říkaly něco jiného, jen jsem tak úplně nedokázala rozluštit, co to bylo.

„Jsi tady!“ Vyrušil nás jiný mužský hlas, který jsem měla dnes už tu čest slyšet.

Okamžitě jsem oční kontakt přerušila a kousek se od Kanea od-táhla. Když jsem se podívala na Masona, zahlédla jsem v jeho očích upřímnou radost.

„Jsem.“ Věnovala jsem mu malý nervózní úsměv.

„Myslel jsem, že tě tu nenajdu, je tu strašně moc lidí.“ Nespouštěl ze mě své jako moře modré oči.

Věděla jsem, že nás všichni okolo pozorují. Ne, nepozorují. *Cíví*. Měla jsem kolem sebe ty nejhezčí chlapy na planetě (podle mě) a oba věnovali svoji pozornost mně. Ne nějaké hubené blondýně o kus dál, ale mně. Obyčejné holce.

„Nevím, kdo ji tu našel, Casanovo, ale měli bychom jít pro Linca, už je čas.“ Zvedl se Kane ze sedačky a naposledy mi věnoval svůj nečitelný pohled, než vyběhl na pódium.

„Omlouvám se za něj, je...“ Díval se za ním ještě chvíli Mason, než mi věnoval další ze svých milých úsměvů a dodal: „Je občas trochu netaktní.“

„Trochu,“ přikývla jsem a v duchu si nadávala za to, že nedokážu komunikovat víc než jen jedním slovem.

Jakmile Kane zmizel, nervozita byla ta tam a obklopil mě hřejivý klid. Mason přinášel světlo. Světlo, které bylo hřejivé a které mě obalilo jako ta nejjemnější deka.

„Masone!“ vyrušil nás Kaneův hlas tak jako předtím před Starbucksem.

„Omluv mě, musím jít, ale pak si tě najdu, jak budeme mít pauzu.“
Úsměv mu poklesl, když to říkal. Dokonce udělal pár kroků pozadu, než se otočil a vyběhl na pódium za Kanem.

Cítila jsem kolem sebe všechny ty nenávistný pohledy a slyšela jsem to šuškáni všech holek, které doufaly, že se tohle stane dnes právě jim, ne mně.

„Páni, ty jsi ale obletovaná,“ zubila se Katarina, když si ke mně přisedla jen o několik vteřin později. Ostatní kamarádi ji následovali.
„Bylo to jak divadlo. Kdyby nehrála ta hudba tak nahlas, tak by se tu rozprostřelo ticho a pak extrémní šuškáni,“ zachechtal se Dominik.

„Divadlo?“ zamračila jsem se.

„No jasně, kolem vás byl hlouček lidí – holek, co čekaly na autogramy, ale ti dva byli tak pohlcení tebou, že je nikdo jiný nezajímal,“ usmívala se Amelia od ucha k uchu.

„Ale houby,“ zamračila jsem se a v žaludku se mi usadil těžký balvan.

„Takže ty giny a piva?“ skočila nám do řeči Peťa, která na tácku nesla naši objednávku.

„Tady!“ natáhla jsem k ní natěšeně ruku, protože jsem se už nemohla dočkat, až se napiju a všechny tyhle pocity zmizí.

Jen co se gin s tonikem dotkl mé ruky, už jsem jej zhluboka hltala.

„Zpomal!“ vyjekla Amelia, „Ani sis na dnešek nepřipila!“

„Promiň,“ pousmála jsem se nevinně.

„Krásný večer!“ Ozvalo se před námi z pódia.

Bylo nezvyklé u koncertu sedět, vidět kapelu tak zblízka a slyšet více méně komornější představení.

Jakmile Mason promluvil, ozvalo se ječení fanynek, které přehlušilo veškeré pánské osazenstvo.

„Ani nevíme, jak jsme se tu vzali, ale líbí se nám tady!“ přidal se k němu Kane, jehož pohled zamířil okamžitě ke mně.

„A jelikož nás čeká velké setkání za pár týdnů, chtěli jsme vás naladit a předvést vám malou ochutnávku. Doufáme, že se vám dnešní minikoncert bude líbit a že si ho užijete tak jako my!“ Převzal si slovo zase Mason a Kanea mezitím zpražil přísným pohledem.

Pomalu se začaly ozývat první tóny kytary, pak přišly bubny a nakonec, tlumeně a potichu i Lincolnův dokonalý hlas.

Po těle mi naskočila husí kůže. Byl to song z jejich nového alba, který jsem si zamilovala ze všech nejvíc. Jmenoval se *Rescue Me* a obsahoval všechno, co jsem kdy v životě cítila. Skoro bych řekla, že byla po *Lights Above Us* druhá nejlepší, jakou kdy Million Stars nahráli.

Lincolnův hlas byl zastřený, chraplavý, ale i přesto čistý. Zpíval, jako by na tom závisel jeho život, i když byli jen v malém klubu. Z takové blízkosti byl celý ten zážitek mnohem intimnější, osobnější. Vnímala jsem každé slovo, každou notu. Píseň jako by procházela přímo mnou a šířila se dál. Tělo mi vibrovalo a já zpívala

s nimi. Klub se naplnil energií a každou chvíli hrozilo, že vybuchne. Bylo to naprosto dokonalé.

Tóny první písně pomalu doznívaly, ale to neznamenal, že by utichaly. Chtěla jsem, aby píseň nikdy neskončila.

„Ahoj, Brno!“ zahulákal do mikrofonu Lincoln, když kluci dělali hudební křoví. V odpověď mu byl náš spokojený křik. „Jak se dneska máte? Jste rádi, že jsme tady?!!“

Samozřejmě, že jsme byli, byli jsme víc než jen rádi. Byli jsme nadšení. Jeden vedle druhého. „To je paráda, protože jsme si pro vás připravili jen pecky z našeho nového alba. Na ten zbytek se můžete těšit za pár týdnů na tří denním festivalu!“

Přestože Lincoln do mikrofonu mluvil plný energie a nadšení, postrádala jsem tyto pocity v jeho očích a gestice. Působil na mě unaveně a smutně. Neměla jsem pocit, že bych si toho někdy předtím všimla, ale teď to tu bylo. Stál před námi a bylo vidět, že by byl nejradši někde daleko. Někde hodně daleko.

Píchlo mě na hrudi, protože jsem ten pocit moc dobře znala. Mohli jste mít rodinu, oporu, kamarády, ale vlastně jste byli naprosto sami a bojovali jste o svůj život každý den. Přemlouvali jste se, ale pak jste zase přemýšleli, jestli to za to stálo, než zjistíte, že stálo. A v jeho případě jsme za to stáli my – fanoušci – a hudba. Věřila jsem, že jeho děti a žena jsou někde v top pětce věcí, co ho drží nad vodou, ale nebyli první.

„Teď si dáme *Fall For Me* a po ní *I'm Loosing It*. Pak bude chvíli pauza, abychom taky ochutnali to vaše vynikající pivo,“ usmál se a kluci za ním se rozesmáli.

„A poznali blíž *Chloe*,“ dodal ještě Kane a smích zesílil. Smáli se všichni, až na Masona, který Kanea propaloval pohledem. Kdyby mohl, nejspíš by mu jednu vrazil, ale snažil se držet nervy na uzdě. Zato moje tváře se rozhořely nekontrolovatelným plamenem. Byla jsem ráda, že tu bylo pološero, ale i tak mi to bylo nepříjemné. Nenáviděla jsem chvíle, kdy jsem, byť jen na okamžik, byla středem pozornosti. Pokaždé se mi to vymstilo a měla jsem strach, aby tomu tak nebylo i dnes.

Spousta tváří, co mě s kluky viděla předtím mluvit, se otočila mým směrem a já okamžitě sklopila oči.

Amelia věděla, jak je to pro mě nepříjemné a objala mě okolo ramen.

„Na co čumíš?!“ Zaslechla jsem ještě Katarinu, jak peskuje nějaké lidi kolem sebe, a to mi vehnalo malý úsměv do tváře.

Měla jsem kamarádky, co věděly, kdy se cítím ve své kůži a kdy ne. Byly tu pro mě. I Katarina, která byla často jen osina v zadku, když se svět netočil kolem ní.

Mezitím, co jsem bojovala s vnitřními démony, kluci začali hrát další píseň. Část této písně patřila Masonovi, jehož hlas byl dokonale hluboký, jemný a plný. Slyšela jsem ho zpívat už mnohokrát a jeho barva se mi moc líbila, ale tentokrát... Tahle píseň byla

dokonalá. Jeho hlas byl dokonalý. Hladil mě po duši a já musela vzhlednout zpět k pódiu.

Lincoln měl zavřené oči a opíral se o stojan s mikrofonom, Craig si pohrával se svojí baskytarou a Kane se do hudby taky ponořil, jen Mason hleděl na mě. Sotva si všiml, že už se na ně zase dívám, zaleskl se mu v očích úsměv a zadíval se do davu.

Než jsme se nadáli, byl čas na pauzu.

Chtěla jsem si dojít pro další pivo, ale Katarina se zvedla jako první a prohlásila, že ho půjde objednat ona. Mei se k ní přidala s tím, že musí na záchod a Dominik šel s nimi. Jediný, kdo tam se mnou zůstal byla Amelia a Adam.

„Tak to vypadá, že Kane je ve skutečnosti pěkný blbec,“ zamračila se Amelia a opřela se zády o opěradlo.

„Nejspíš,“ nadechla jsem se zhluboka a napila se svého skoro vypitého drinku.

„Ale no tak, samo se to nabízelo,“ zašklebil se Adam.

„Nabízelo?“ podívala jsem se na něj nechápavě a podrážděně zároveň.

„No jistě,“ nepřestával se šklebit. „Mason po tobě evidentně jede a Kane si z něj chtěl prostě vystřelit,“ pokrčil rameny.

Tak tohle bylo naprosto přes čáru.

„Jak po mně někdo může jet? Sotva se známe, teď jsme se potkali. Je to blbost,“ zamračila jsem se a založila si ruce na hrudi.

„Vážně si to myslíš?“ zeptal se a koutek rtů mu vyjel pobaveně nahoru.

„Ano, myslím. Není možné, aby někdo po někom jel jen po pěti minutách známosti. To nedává smysl.“ Věnovala jsem mu pohled *jsi naprosto praštěný* a zakroutila nesouhlasně hlavou.

„Já tě v tom utvrzovat nebudu,“ zakroutil hlavou, než se zvedl a vyrazil do davu.

„Vůbec nevím, o co mu jde.“ Dívala jsem se na Adamova mizející záda. „Je to totální blbost. Nejen, že to samo o sobě zní šíleně a nepravděpodobně, ale prostě...“

Když jsem hledala podporu u Amelie, setkala jsem se jen s jejím potutelným úsměvem a kývnutím hlavou.

„Sorry za tu poznámku předtím.“

Kane si s těmi slovy přisedl těsně vedle mě dřív, než jsem stihla pochopit, co se mi Amelia snažila naznačit.

„Občas jsem trochu netaktní, ale to už ti Mason asi řekl.“

Zase mě spaloval pohledem a já na něj jen nechápavě zírala.

Choval se, jako bychom se znali léta. Jako bychom byli kámoši a on si jen tak mohl přisednout, kam chtěl a kdy chtěl, a ještě mi zasahoval i do mého osobního prostoru.

„Mason hned dojde, vlastně dojdou všichni, jen potřebovali... Však víš,“ zazubil se a podíval se na Amelii se slovy: „Ahoj, já jsem Kane.“ Natáhl k ní nenuceně ruku a ta ji s hihňáním přijala.

„Amelia,“ představila se a významně na mě pozvedla obočí.

Jen jsem si odfrkla, nevěděla jsem, co mám říct. Nechtěla jsem tam s ním sedět, natož se s ním bavit. Mé mladistvé představy a touhy se rozplynuly jako pára nad hrncem.

„Tak odkud jste, holky?“ Těkal pohledem z jedné na druhou a v ruce svíral skleničku s medově zabarvenou tekutinou.

„Obě jsme odtud,“ odpověděla Amelia místo mě, i když jsem věděla, jak moc mě Kane hypnotizuje pohledem.

„Tak odtud?“ vyjelo mu obočí překvapeně nahoru, „Jako vážně?“

„Jo no... Ale moje máma je ze Sydney a Chloin táta je z Ameriky, takže jsme namíchané,“ objasnila mu situaci, která ho zjevně díky našim přízvukům dost zmátla.

„No páni, a já si myslel, že se s vámi budeme i nadále vídat ve Státech, to je škoda,“ zašklebil se. „No a kolik vám je?“

„Na to je dost neslušný se ptát,“ zabrbllala jsem.

„Ale copak, snad se za svůj věk nestydíš,“ usmál se pobaveně.

„Kane.“ Vyrušil ho z vtípků Masonův hlas. „Přestaň mě už dneska srát.“

„Ale no tak, chlape, takový slova tady před dámami.“ Ohlídl se na něj Kane naprosto nad věcí.

„Myslím, že holky mi to prominou, protože podle toho, jak se na tebe dívají, si myslí to samé, co já,“ mračil se na něj.

Musela jsem se pousmát, ale zároveň jsem se kousla i do vnitřní tváře, abych se ovládla.

„Vážně?“ Podíval se Kane zpět na mě. „Osobně si myslím, že tady Chloe by to tak tvrdě nikdy neřekla, nebo ano?“ Naklonil hlavu na stranu.

Byla jsem tak zmatená a vykolejená, že jsem nebyla schopná slova. Vlastně jsem si přála, aby mi dali oba dva pokoj a věnovali se někomu jinému. Neměla jsem tušení, čemu vděčím za to, že se mé sny proměnily v realitu, ale takhle jsem to nikdy nechtěla.

Mason se posadil na židli vedle Kanea a znovu mě pozoroval těma svýma modrýma očima, které byly natolik odlišné od Kaneových, že mi z toho běhal mráz po zádech.

„Zrovna jsem je zpovídal a tys to všechno pokazil,“ zabrblal uraženě Kane.

„Kane,“ varoval ho znovu Mason.

„Budeš určitě velmi rád, když ti řeknu, že holky jsou odtud,“ pozvedl na něj Kane obočí, ale sotva zachytil Masonův pohled, zvedl dlaně k ramenům, jakože se vzdává a pak se zvedl. „Skoro jsem i zjistil, kolik jim je, aby z toho nebyl průser, ale tys mě vyrušil, tak si to zjisti sám.“ Poplácával ho po zádech a věnoval mi poslední pohled, než odešel.

To, jak se na mě díval... Něco bylo pod povrchem. Nevěděla jsem co. Jako by o mně chtěl vědět víc, jako by všechny ty nárážky byly jen záminkou, aby mi mohl být aspoň na chvíli blíž. A to mě znervožovalo. Nevěděla jsem, jak se k němu chovat, co brát vážně a co ne, bylo to šílené.

„Jen si odskočím, abych nepromeškala pokračování,“ ozvala se potichu Amelia. Věděla jsem, že to je jen záminka, aby mě nechala s Masonem o samotě. Proto jsem se na ni naléhavě podívala, ale ona na mě jen zakroutila hlavou.

A tak jsem tam s Masonem osaměla. Srdce se mi rozbušilo a já sklopila pohled ke své dopité skleničce. On na rozdíl ode mě vypadal vyrovnaně a klidně. Záviděla jsem mu to.

„Takže jsi odtud,“ promluvil jako první.

„Jsem,“ polkla jsem nasucho a znovu si vynadala.

Bože, Chloe, řekni víc než jen jedno slovo.

„Táta je z L.A. a máma odtud. Jí se do Ameriky dlouhodobě nechtělo a táta tu dostal slušnou práci, takže zůstali tady,“ vysvětlila jsem mu svoji rodinnou historii v krátkosti.

„A jaká je pravděpodobnost, že se jednou vydáš za velkou louží ty?“

„Nevím,“ zamyslela jsem se. Amerika pro mě byla snem, ale pořád jsem si neuměla představit, že bych tam pracovala, nebo žila.

„Takže budu muset přemluvit kluky, abychom jezdili častěji na koncerty i sem?“ zeptal se nečekaně a já oněměla.

„Syslíš si ji tu pro sebe?“ Objevil se za Masonem Craig a celý rozzářený se na mě usmíval.

Byla jsem vděčná, že téma, které nadhodil Mason, přerušil a já na to nemusela odpovídat.

„Ahoj, jsem Craig,“ natáhl ke mně ruku.

„Chloe,“ vyjel mi koutek rtů nervózně nahoru.

„Mason mi tu tvou kartičku skoro vyrval z ruky, jak se za tebou rozběhl ven,“ zasmál se a já konečně pochopila, že oni se takhle rýpavě k sobě chovají nejspíš normálně. „Ale je fakt, že byl jen o chlup rychlejší, než Kane.“

„Myslím, že přeháníš,“ zašklebila jsem se.

Nebyla jsem tak hezká, aby se o mě poprali dva naprosto dokonalí chlapi. A navíc, Kane by byl ten poslední, kdo by se po mojí kartičce do Starbucksu tak vrhal, nebo ne?

„Nepřehání,“ zakroutil hlavou Mason a v jeho hlase bylo něco, co mě donutilo se na něj podívat. Jeho ledové oči se do mě znovu vpíjely.

„Proč?“ vypadlo ze mě dřív, než jsem to stihla zastavit, ale naštěstí mi na to ani jeden nemusel odpovédět, protože se přihrnuli všichni mí kamarádi a začali se představovat a fotit.

Mason na mě ještě dlouho koukal, než vstal a na Meinu prosbu se s ní vyfotil. Byl to strašný zmatek. Najednou kolem mě holky výskaly, kluci se smáli, dokonce k nám došel i Zion, který se jako nejtišší a nejuzavřenější člen kapely většinou držel v ústraní, a pokývl mi hlavou na pozdrav. Lincoln stál opodál a klikal si něco na telefonu, než ho Kane vzal okolo ramen a dotáhl ho blíž k nám.

„*Tohle* je Chloe,“ představil mě Kane Lincolnovi a pousmál se, když to říkal.

Zpražila jsem Kanea varovným pohledem, než jsem Lincolnu rozpačitě pozdravila a natáhla k němu ruku.